

„Uw Hoogheid — spaar toch uw gezondheid! Wil ik u om vier uur maar wekken?”

De Prins antwoordde niet eens; nu wist de dienaar, dat het onverbiddelijk drie uur moest zijn.

„Zijn Hoogheid houdt het niet uit!” zuchtte de trouwe kerel; „hij werkt zich dood — het gaat met hem als met zijn vader, die op vierentwintigjarigen leeftijd stierf. Neen, hij haalt dien leeftijd niet eens!”

Daarop maakte hij zich woedend op de regenten.

„Die groote heeren zijn de schuld,” mompelde hij; „ze hebben alles verwaarloosd, en nu ze in de knoei raken, kan er Zijn Hoogheid voor opdraaien! 't Is mooi! 't Is me een toestand! Als de Prins mijn zin deed, dan liet hij het heele zaakje in den steek, en ging naar Lapland of naar de Hottentotten — 't komt er niet op aan waarheen! 't Is elders licht beter dan in dit ongelukkige land!”

Hij stond te luisteren, of de Prins zou slapen. En een jaar van zijn leven zou hij hebben willen geven, indien hij uit het belendende vertrek de diepe, regelmatige ademhaling van een slaper had kunnen opvangen.

Het was alles stil — dat was tenminste een goed teeken.

Toen hoorde hij een zachte stem roepen: „Gerrit, ben je daar nog?”

De stem trof den dienaar, zooals ons de stem van een geliefd kind treft, dat door de ziekte uitgeput, den slaap niet kan vinden.

„Hier ben ik, Hoogheid — wat beveelt u?”

„Vul de kom met verschen azijn!”

„Hoe gaat het met uw hoofdpijn, Hoogheid?”

„Slecht — maar ga slapen, Gerrit!”

„Mag ik u om vier uur wekken, Hoogheid?”

„Om drie uur — hebt ge mij dan niet verstaan?”

De dienaar legde de handen als een smeekeling op de borst en zeide: „Denk toch om uw gezondheid, Hoogheid!”

„De gezondheid van den Staat is van meer waarde!”

Toen werd het Gerrit te machtig.

„Laat den heelen Staat naar de pomp loopen, Hoogheid!” barstte hij uit; „denk toch in de eerste plaats om u zelf!”

Er kwam iets als een nauw merkbare glimlach op het smalle gelaat van Willem Hendrik. Hij kende zijn dienaar; daar was geen warmer vaderlander dan deze borst. Maar hij wist het zelf niet; de Prins met zijn buitengewone menschenkennis echter wist het. En zooals deze dienaar zich zou dood treuren om den dood van den Prins, zou hij het besterven, indien de roemrijke vlag der Zeven Provinciën voor goed onderging in den Franschen stormvloed.

„Walmt het nachtpitje niet?” vroeg de Prins, „neen? Nu — ga dan naar bed!”

Toen ging de dienaar, maar hij ging niet naar bed. Hij vleide zich met de blinde trouw van een waakhond nog voor den drempel van zijn heer, om bij de hand te zijn, als het noodig was. Zijn oor had geruchten opgevangen, dat Lodewijk XIV sluipmoordenaars zou zenden, om den Prins te vermoorden, en slechts over zijn lijk zouden zij den toegang verkrijgen.

Hij luisterde en luisterde. Uit de verte naderde een eskadron ruitery, dat een verkenningsstocht had gemaakt, en het hoefgetrappel der paarden klonk als een aangehouden, doffe donderslag.

Er werden kommando-woorden gehoord, een kort gebriesch der paarden, die naar voeder verlangden. Toen werd het stil, en de rust en de vrede van den slaap daalden neder op de Nederlandsche legerplaats.

De knecht hoorde weer den harden, drogen kuch van den teringlijder; het sneed hem door de ziel, en hij martelde zijn brein af, om een geneesmiddel te vinden, dat zijn heer zou kunnen genezen. De geleerdste dokters hadden hun kunst te vergeefs beproefd bij den prins — waarom kon hij het niet eens met een kwakzalver probeeren? Gerrit geloofde aan de kwakzalverij; zijn geheele familie geloofde er aan; wonderen had de kwakzalver, die te Haarlem woonde, bij de zijnen gedaan. Maar de Prins was koppig en eigenzinnig; hij luisterde naar geen goeden raad; nu, 't kon Gerrit dan ook niet meer schelen, heelemaal niet.

En terwijl hij zich trachtte wijs te maken, dat het lot van den Prins hem niet aanging, en dat hij er geen grijze haren van zou krijgen, lag hij met het oor aan de deur; met den angst van een mensch, die over den dierbaarsten schat van zijn leven heeft te waken.

Toen hij een half uur had geluisterd, kwam er een trek van dankbare vreugde op zijn gelaat.

„Hij slaapt,” fluisterde hij; „zijn Hoogheid slaapt! O Heere van hemel en aarde — zend nu Uw engelen, opdat zij zijn slaap bewaken!”

(Wordt vervolgd.)

„Opgevaren in den Hooge.”

Ps. 78 : 19; Ef. 4 : 8-10.

Christus heeft het Werk begonnen
En volbracht, trots stervensnood!
Alles heeft Hij overwonnen:
Duivel, wereld, zonde en dood.
Hij, die daalde in 't graf ter neer
Is thans de opgevaren Heer,
Aan Gods rechterhand gezeten, —
Door Wiens strijd we ons veilig weten.

Als Verheerlijkte in den hoogten,
Wordt door Hem geliefd, gediend,
Wie voor Hem zich heeft gebogen,
Wie Hem kent als Heer en Vriend; —
't Geen profetisch is beloofd,
Schenkt Hij, der gemeente Hoofd,
Hij, de Bron om elk te laven,
Geeft des Geestes grootste gaven.

Ja, de Heer is opgevaren,
Hij, die nederdalen wou.
Vormen zal Hij en bewaren
Zijn Gemeente, in liefde en trouw.
Al wat goed en noodig is,
Biedt Hij haar tot lavenis,
Als Hij weder neer zal dalen
Is 't om haar tot Zich te halen.

J. N. V.

